

ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΩΝ ΤΟΥ Μ.Σ.Θ. 23.1.2008

αναπληρώνω = γεμίζω ξανά, συμπληρώνω κάτι που λείπει ή είναι ανεπαρκές, μας πληροφορούν -μεταξύ άλλων- τα λεξικά της κοινής νεοελληνικής γλώσσας. Και το Υπουργείο Παιδείας χρησιμοποιεί χρόνια τώρα, δεκαετίες, αυτό τον όρο για να δηλώσει ότι αυτό -και μόνον αυτό;- ενδιαφέρεται για την προβλεπόμενη από το Π.Ι. πληρότητα των μαθητικών γνώσεων.

Τι θεωρείται πληρότητα για το υπουργείο; Η ποσότητα των σελίδων των εγχειριδίων. Ούτε η ποιότητα των γνώσεων, ούτε καν η ποσότητα που μπορεί να υπερβαίνει και τα σχολικά εγχειρίδια. Το καλούπι είναι αυστηρό και ως προς την εξέταση-αξιολόγηση των μαθητών ώστε να μην είναι εύκολη η διαφυγή. Άλλωστε η παιδεία -παρά τις συχνές αντίθετες δηλώσεις παραγόντων- παραμένει εκπαίδευση και όχι παιδεία.

$E=mc^2$, αλλά δεν χρειάζεται να καταφεύγουμε σ' αυτόν τον τύπο για να θυμηθούμε πως ό,τι μάθαμε στη ζωή μας που μας ήταν χρήσιμο, δεν ήταν αυτό που το κάναμε στην ώρα της «αναπλήρωσης». Εξ άλλου η «πλήρωση» παραπέμπει και τους πλέον απροβλημάτιστους σε έννοιες ποσοτικές (όπως το «πλήρωμα του χρόνου» ή το γέμισμα του ρεζερβουάρ). Καθώς λοιπόν δεν ξεχνούμε ότι ως δάσκαλοι της β' βαθμίδας ανήκουμε στη γενική παιδεία και ότι όσα προβλέπει η εν ισχύ -ακόμα- παράγραφος 2 του συνταγματικού άρθρου 16, ουδόλως έχουν να κάνουν με τις ποσοτικές και μόνον αποτιμήσεις-επιδιώξεις του διοικητικού μηχανισμού του ΥΠΕΠΘ, ως σύλλογος διδασκόντων, επιδιώκουμε να υπηρετούμε την ουσία και όχι μόνο τον τύπο της παιδείας. Η ποσότητα της ύλης (που αγωγικά επιδιώκεται) δεν αποτελεί το μόνο κριτήριο υψηλού επιπέδου της παιδείας και όσοι συνεχώς και αποκλειστικώς την επικαλούνται, μάλλον υποκριτικά υπηρετούν την παιδεία και πλημμελώς ασκούν τα καθήκοντά τους.

Τι θεωρείται κατ' αυτούς πρωτεύον; Η πληρότητα! αφού όταν διασαλευτεί η τάξις της χτυπά συναγερμός στα γραφεία. Τι θεωρείται δευτερεύον; Κάθε εξωσχολική διαδικασία, αφού αυτή «κόβεται», (απειλείται να κοπεί) για να καθίσουν «φρόνιμα» μαθητές και δάσκαλοι. Μα τότε, η διαθεματικότητα και το δόγμα της γενικής μόρφωσης που επαγγέλλεται το Π.Ι. και το ΥΠΕΠΘ πού κολλάνε; Η ενσωμάτωση του «πολιτισμού» και της «περιβαλλοντικής εκπαίδευσης» πόσο αληθώς επιδιώκονται; Γιατί κάθε τόσο και μια υπηρεσία του ΥΠΕΠΘ αυτοχειροκροτείται όταν αυταξιολογεί ότι πέτυχε κάποιον από αυτούς τους «υψηλούς στόχους»; Είναι τελικά η γνώση μέσα στην τάξη αναντικατάστατη και υπέρτερη της εκπαιδευτικής εκδρομής;

Για να μην υπάρξει λοιπόν και το παραμικρό ενδεχόμενο «υπερχείλισης» των εφηβικών εγκεφάλων των οποίων η κοινωνία βάσει νόμων μας εμπιστεύεται, πρέπει να συζητήσει ο αρμόδιος για τη λειτουργία του σχολείου Σύλλογος Διδασκόντων, και όχι ως απλός διεκπεραιωτής να προσυπογράφει ασυζητητί στα πρακτικά του κυβερνητικές επιλογές αμφίβολης νομιμότητας και εξόφθαλμης υποκρισίας. Δεν είναι δυνατόν να παζαρεύει μια κυβέρνηση τις «καταλήψεις» με αντάλλαγμα την ύλη, ιδιαίτερα όταν ταυτόχρονα λέει -και σωστά- ότι η κατάληψη σχολείου είναι παράνομη πράξη.

Το 2007 έληξε με μια θλιβερή από αποψη διαδικασίας άτυπη συνεδρίαση του ΜΣΘ. Ας αρχίσει το 2008 με μια παιδαγωγική συνεδρίαση για το κρίσιμο θέμα των καταλήψεων που θα δώσει και διέξοδο στο ζήτημα «μάθημα είναι μόνον η διδακτική ύλη που γίνεται μέσα στην αίθουσα».

Σ. ΖΥΓΟΥΡΑΣ